

то, то сто пъти повече е длъжно и обязано едно правителство да запази съществуването на България съ нейниятъ държавенъ глава. Най-послъ, ако на една опозиция, ако на единъ Цанкова и на другарите му е простено, че съ биле въстали противъ личността на князь Александра, защото той не иска да ги прави министри, то е подло, гнусно, коварно и предателско отъ страна на П. Каравелова, първи министръ, деня да цѣлува ръка на тоя същиятъ князь Александра, да го увѣрява и да му съ кълне въ преданостъ, а нощно време да крои планъ за неговото изгованне, да са цѣлува съ ония, които явно е наречелъ *мерзавци*. Тукъ вече са възмущава оная отличителна чѣрта на хората, които се казва човѣческо достоинство.

Отъ сички държавни мъжие въ България, едва ли г. Каравеловъ не е първото лице, къмъ което сме имали пълно довѣрие и симпатии, за тържеството на когото сме са борили споредъ силите си, когото сме поддържали и частно уважавали. Нищо зло човѣкътъ не ние направилъ лично до днешенъ день, ние сме първите, които излизаме днесъ да говоримъ противъ него публично. Съки отъ читателите ще да съзнае до колко намъ е било мъчно дордето са рѣшиме да сторимъ това—намъ да падне именно тѣжката роль, да пишеме обвинителенъ актъ противъ човѣкътъ, политическите убѣждения и мнѣния, на когото сме на пълно раздѣляли. Но нѣма що да са чини: съдбините на отечеството стоятъ погорѣ отъ сичко и отъ сѣкого.

Какви съ фактите и документите, които съ ни накарали да са въоражимъ противъ г. Каравелова и неговите двама другари: Никифоровъ и Цановъ и съ които ние ще да поддържимъ